

Het teken van Ezechiël

***Sleutelvers: "Zo is Ezechiël een teken voor u;
alles wat hij heeft gedaan, zult u doen; en
wanneer dit gebeurt, zult u weten dat Ik de Here
God ben."
Ezechiël 24:24***

***Geselecteerde tekst:
Ezechiël 24:15-27***

Het teken van Ezechiël is pijnlijk diepgaand. Zijn vrouw, door de Heer omschreven als "het verlangen van uw ogen", zou plotseling sterven - "in één klap". Om het gevoel van verlies en verdriet nog te versterken, gebod de Heer Ezechiël dat hij zijn verdriet niet in het openbaar mocht uiten. "U zult niet rouwen, niet huilen, en uw tranen zullen niet vloeien. Zucht in stilte, rouw niet om de doden; bind uw tulband op uw hoofd en trek uw sandalen aan; bedek uw lippen niet en eet geen brood van verdriet. Dus sprak ik 's morgens tot het volk, en 's avonds stierf mijn vrouw; en de volgende morgen deed ik wat mij was opgedragen." Ezechiël 24:16-18

Wat heeft Ezechiël in staat gesteld om dit zware bevel te dragen? Wij redeneren dat zijn levenslange toewijding aan God, gekenmerkt door gehoorzaamheid en dienstbaarheid, een diepgeworteld geloof had ontwikkeld; een geloof zoals Job uitdrukte: "Al doodt Hij mij, toch zal ik op Hem vertrouwen." Job 13:15

We erkennen dat goddelijke wijsheid aan het werk was toen God Ezechiëls persoonlijke tragedie omzette in een nationale les voor Israël. Hoe hielden deze twee gebeurtenissen verband met elkaar? Ze hadden één ding gemeen, namelijk "het verlangen van uw ogen". Voor Ezechiël was dat zijn vrouw. Voor Israël was dat de tempel van Salomo, het symbool van hun nationale politiek.

De Israëlieten waren blijkbaar nieuwsgierig naar het gedrag van de profeet. Het was vreemd dat hij niet rouwde om zijn vrouw, en ze wisten dat Ezechiëls daden vaak een goddelijke bedoeling en betekenis hadden. Ze vroegen hem ernaar. Het volk zei tegen hem: "Wilt u ons niet vertellen wat deze dingen voor ons betekenen, dat u zich zo gedraagt?" Ezechiël 24:19

Ezechiël antwoordde hun: "Ik heb een boodschap van de Heer ontvangen en mij is opgedragen deze

boodschap aan het volk van Israël door te geven. Dit zegt de Soevereine Heer: Ik zal mijn Tempel, de bron van uw veiligheid en trots, de plaats waar uw hart zich verheugt, verontreinigen. Uw zonen en dochters die u achtergelaten hebt in Juda zullen met het zwaard worden afgeslacht. Dan zult u doen wat Ezechiël heeft gedaan. Jullie zullen niet in het openbaar rouwen of elkaar troosten door het voedsel te eten dat vrienden jullie brengen. Jullie hoofden zullen bedekt blijven en jullie sandalen zullen niet worden uitgetrokken. Jullie zullen niet rouwen of huilen, maar jullie zullen wegwijnen vanwege jullie zonden. Jullie zullen onder elkaar zuchten vanwege al het kwaad dat jullie hebben gedaan." Verzen 20-23

De tempel zou worden verwoest, het nationale bestuur zou worden ontbonden en het volk van Israël zou gevangen worden genomen of worden gedood. Ezechiël was dus "een teken", zoals vermeld in ons sleutelvers. De rampspoed vond plaats en geen enkele hoeveelheid rouw kon die afwenden. Israël werd gevangengenomen en naar Babylon gevoerd. Het collectieve geweten van het volk van Israël werd door verdriet gekweld, wat resulteerde in het prachtige gedicht in Psalm 137. "Aan de rivieren van Babylon zaten wij en huilden toen wij aan Jeruzalem dachten. Wij legden onze harpen neer en hingen ze

aan de takken van de populieren. Want onze ontvoerders eisten een lied van ons. Onze kwelgeesten drongen aan op een vrolijke hymne: 'Zing ons een van die liederen van Jeruzalem! Maar hoe kunnen wij de liederen van de Heer zingen in een heidens land? Als ik u vergeet, o Jeruzalem, laat dan mijn rechterhand vergeten hoe zij de harp moet bespelen. Moge mijn tong aan mijn gehemelte kleven als ik u niet gedenk, als ik Jeruzalem niet tot mijn grootste vreugde maak.'" (Psalmen 137:1-6). Het teken van Ezechiël roept een gevoel van ontroering op.